

Můj dům stojí na kentském pobřeží nedaleko Sandgate a otevírá se z něj výhled na moře. Byl svěží den, mírně zataženo. To však Ardana vůbec nezajímalo.

Probodl mě svýma divokýma očima. „Neodpověděl jste na mé dopisy.“

„Nařídil jsem, aby mi je nepředávali.“

„Byl jsem nucen vás navštívit bez ohlášení. Pane, přijel jsem vás požádat o pomoc.“

Už nějakou chvíli jsem litoval, že jsem ho vpustil do domu. O tom nebylo pochyb. Ale jeho vážnost spolu se záhadným obsahem nevyžádané pošty mě dočasně udolaly. Stál jsem na svém trávníku a v ruce držel Ardanův nejčerstvější dopis.

„Snad byste mi, pane Ardane, mohl vysvětlit, co vás vede k tomu, abyste na mou adresu zasílal tyhle fantastické nesmysly.“

Štěkavě se zasmál. „Fantastické snad. Ale nesmysly? To tedy ne!“

„Takže všechno o tomhle ‚širícím se vlnění‘ je podle vás naprostá a čistá pravda?“

„Samozřejmě. Jde o komunikační systém, který pro svou potřebu vyvinuli Impey Barbicane a plukovník Maston. Navázali na Maxwellovy objevy v oblasti elektromagnetismu, a to s typickým americkým elánem a důvtipem, neboť Amerika je zemí budoucnosti, nemám pravdu?“

Tím jsem si nebyl tak jistý.

„Plukovník Maston postavil něco jako zrcadlo – ale z drátů, chápete? Ve tvaru geometrické křivky zvané hyperbola – ne, promiňte – parabola, protože tato křivka, jak mi bylo řečeno, soustřeďuje všechny dopadající vlny do jediného bodu, a umožňuje tak zachytit i ten nejslabší...“

„Tak dost.“ Posuzovat technické možnosti tohoto hypotetického přístroje mi nepříslušelo. A kromě toho, zdánlivě autentický popis detailů je metoda, kterou sám používám v románech, abych přiměl čtenáře uvěřit bohapustým lžím a výmyslům. Rozhodně jsem na to nehodlal sám skočit.

„Takže tyhle vaše zprávy, které přijal Maston, údajně pocházejí od člověka v projektilu letícího mimo zemskou atmosféru. A tento projektil, jak mi tvrdíte, byl vystřelen do vesmíru obrovským ka-